
יקירתנו נורית פיליפס איננה

נורית אהובה ויקרה לי מכל,

מלים ספורות רציתי לומר, כאן מול קברך הפתוח - ולו רק להקל מעט עלי ועל ילדינו :

אמורים היינו להיות מוכנים לכל, אך הבשורה קשה משאול. היית לנו תמיד מקור השראה, אהבה ותקווה. עמוד השדרה של בית חם, פתוח לכל, ותמיד מתפקד באופן מושלם.

מסירותך האין סופית למשפחה, לחבריך ולכל משימה שנטלת על עצמך - הייתה סמל ודוגמה לכולם.

לחימתך במחלה הנוראה, שאכלה בהדרגה כל פינה בגופך העדין והטהור - הייתה לנו אבן שואבת ונתנה בנו כוחות רבים, שילונו תמיד.

רק אהבות ידעת; לא היו לך מעולם יריבים ולא נטרת טינה לאיש.

עולמך העשיר ואמונתך באדם - יצרו בך אנרגיות בלתי רגילות שנותבו תמיד לסיוע, ליצירה ולעידוד.

ידעת למצות מכל דבר את המרב ואת המיטב, ובעיקר ידעת להעניק, להעניק - עוד ועוד.

יותר מכל - כך נזכרך.

היית אהבת חיינו, שנגדעה באורח אכזרי, ואין מושיע . . .
נוחי בשלום ובשלווה - כי אין זכאי לכך יותר ממך.

מאתנו - יקיריך, אוהביך
אורי

ה' בסיוון, תשנ"ט

20.5.99

אמא שלי האחת והיחידה

עברו פחות מכמה שעות שאת לא אתנו, ואני כבר כל-כך מתגעגעת. לא נתפסת במוחי המחשבה שנחיה כך שעות, ימים, חודשים, שנים -

הרי את היית כל-כך משמעותית עבור כל אחד מאתנו, נראה לי שאי-אפשר להסתדר בלי המעשיות והיעילות שלך. בלי הדאגה הבלתי פוסקת שנהייה בריאים, מאושרים, בלי לשתף אותך בכל מה שמתרחש בחיינו, בלי ה"דבק" המשפחתי, בלי האהבה שהעניקתו הכגפיים האימהיות הפגוגנות:

אמא, אומנם לא שנים רבות בלינו יחד, אך איכותיות ובלתי נשכחות, שנים בהן עברנו חוויות יפות של טיולים, של מסיבות משפחתיות, בית חם ופתוח שאת ואבא יצרתם. וכן - שנים של התמודדות עם דברים קשים.

המחלה הארורה שנטפלה אלייך לפני כ- 11 שנים פתחה תקופה של התמודדות בלתי פוסקת. את ניסית בכל כוחותייך לגבור עליה. הטיפולים האכזריים שעברת, הפחד מהמחשבה שהמחלה עדיין בגופך, האכזבות, כל פעם מחדש, כשהמחלה חזרה, הכאבים החזקים - את הכול עברת באומץ ובגבורה, שניתן רק להעריץ.

תמיד ניסית לגונן עלינו, לא להראות לנו שקשה. תפקדת כרגיל, והשרית תחושה שאת בריאה לחלוטין. העיקר - שלנו לא יכאב עשית הכול כדי לא להשאיר אותנו בלעד"ך, נלחמת ולא ויתרת עד הסוף.

גם ברגעיך הקשים ביותר תמיד חשבת רק על האחרים :
היית צריכה לדאוג לדברים הפרקטיים - לשעות השינה של אבא,
לסידור "המשמרות" שלנו בבתי-החולים, לסנדוויצ'ים של עיזני-
וחזרת ואמרת: "מה אני גורמת לכם ! ?"
ריחמת עלינו כשאת כה סובלת. לא נתת לעצמך להתייאש -
עבורנו.

אמא, רוצה שתדעי שנפלה בחלקנו הזכות להיות ילדייך.
את ואבא הענקתם לנו את הילדות הכי טובה שיכולנו לבקש,
את הבית עם האווירה החמה, בניתם בינינו יחסים קרובים
ופתוחים.
נחמתנו היא, שיכולנו לתמוך בכך מעט ולנסות לגמול לך על
הכול בחודשים האחרונים.

אמאליה, אני אזכור אותך בריאה, חזקה, מטפלת בכל
הסובבים אותך, נהנית מעבודתך ב"אלכסנדר";
אזכור אותך עם חכמת החיים שאפיינה אותך, מלאת אנרגיה
וחיוניות, משלבת את העולם ההוליסטי - הרוחני עם הריאליות
שבך;
אזכור אותנו - משפחה מלאה, מאושרת, מלוכדת ותומכת, עם
הצחוק וההמולה שאפיינו את ביתנו, ונקווה שכך זה יישמר.

אני יודעת, שיהיה לנו קשה לשמוח באמת. אך נעשה את
המאמץ, כי אני יודעת שזה מה שאת היית רוצה. אנחנו נשתדל
להמשיך בדרכך, להתחזק ביחד ולתמוך אחד בשני. על אף
שלעולם לא נצליח להשלים את החסר.

אני אוהבת אותך בכמות שאין לה הגזרה, ומקווה שאיפה
שאת - טוב לך, שאת משקיפה ומגינה עלינו מלמעלה.

מעין